

Sygn. akt II DOW 25/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Zubert (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mariusz Łodko

Ławnik SN Roman Markiewicz

Protokolant Marta Brzezińska

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego Katarzyny Brzezińskiej
w sprawie byłej prokurator Prokuratury Okręgowej w Ś. w stanie spoczynku M. C.,
obwinionej o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 ust. 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze,
po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 11 lutego 2020 roku,
odwołania wniesionego przez obwinioną oraz rzecznika dyscyplinarnego od
orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 16 września 2020 roku, sygn. akt PK I SD (...),

I. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że:

1. z opisów czynów przypisanych obwinionej w punktach od I do do XXII eliminuje sformułowanie „oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2017.1206)”;

2. w miejsce wymierzonych obwinionej w punktach od I do XXII ***zaskarżonego orzeczenia*** kar jednostkowych wydalenia ze służby prokuratorskiej, na podstawie art. 104 § 3 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2020.272 t.j.) w związku art. 127 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz.U.2021.66 t.j.) wymierza jej kary jednostkowe pozbawienia prawa do stanu spoczynku wraz z prawem do uposażenia;

3. w miejsce wymierzonej obwinionej w punkcie XXIII kary łącznej wydalenia ze służby prokuratorskiej, na podstawie art. 170 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz.U.2021.66 t.j.) wymierza jej karę łączną pozbawienia prawa do stanu spoczynku wraz z prawem do uposażenia;

4. w miejsce rozstrzygnięcia zawartego w punkcie XXIV, na podstawie art. 68 ust. 1 i 3 ustawy z 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze (Dz.U.2011.270.1599 t.j.) w brzmieniu obowiązującym w dniu 18 lutego 2016 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. umarza postępowanie co do czynów wskazanych w punktach: 3, 8, 11, 12, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28, 29, 30, 32, 33, 35, 36, 37, 40, 41, 42, 44, 46, 48, 51, 53, 54 części wstępnej ***zaskarżonego orzeczenia*** z powodu przedawnienia;

II. w pozostałym zakresie ***zaskarżone orzeczenie*** utrzymuje w mocy;

III. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sygn. akt II DOW 25/21

W dniu 7 grudnia 2011 roku do Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym wpłynął wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu z dnia 6 grudnia 2011 roku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko prokurator Prokuratury Okręgowej w Ś. M. C. o to, że w okresie od 3 listopada 2002 roku do 9 czerwca 2011 roku w Ś., będąc prokuratorem

Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 13 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 kwietnia 1992 roku - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. Nr 38, poz. 163, z późn. zm.), § 40 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 sierpnia 2007 roku Regulaminu wewnętrznego urzędowania jednostek organizacyjnych prokuratury oraz § 55 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2010 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury polegającej na nie nadaniu biegu przydzielonym do jej referatu 54 sprawom z zakresu obrotu zagranicznego oraz udzielała nierzetelnych sprawozdań i informacji na temat tychże spraw w tym:

1. w okresie od 12 października 2005 roku do czerwca 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w Z. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt Ds. (...), który wpłynął w dniu 11 października 2006 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś.;
2. w okresie od 19 listopada 2009 roku do 25 marca 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w D. o sygn. akt 1 Ds. (...), która w dniu 18 listopada 2009 roku wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego do Królestwa Szwecji oraz udzieliła pokrzywdzonemu pismem z dnia 7 stycznia 2009 roku nieprawdziwych informacji o rzekomym przesłaniu przedmiotowego wniosku szwedzkim organom wymiaru sprawiedliwości a nadto udzielała nierzetelnych informacji na temat biegu sprawy swoim przełożonym;
3. w okresie od 19 grudnia 2008 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosków Prokuratury Okręgowej w Ś. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt VI Ds. (...), które w dniu 18 grudnia 2008 roku przekazano do Wydziału III Nadzoru nad Postępowaniem Przygotowawczym Prokuratury Okręgowej w Ś. celem skierowania do władz austriackich, szwajcarskich i rosyjskich, pomimo sporządzenia takich wniosków w grudniu 2008 roku i podpisania ich w dniach 17 – 19 grudnia 2008 roku przez ówczesnego Prokuratora Okręgowego w Ś. i jego Zastępcę;
4. w okresie od 3 listopada 2002 roku do 31 maja 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w W. o sygn. akt 1 Ds. (...) (wcześniejsza sygnatura 1 Ds. (...)) przekazanej Prokuraturze Okręgowej w Ś. w dniu 2.11.2003 roku wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania obywatela brytyjskiego K. H. a nadto pismem z dnia 25 maja 2010 roku udzieliła pokrzywdzonej M. R. nieprawdziwych informacji o wystąpieniu w dniu 3 września 2002 roku z wnioskiem o przejęcie ścigania do strony brytyjskiej oraz o wysyłanych w tej sprawie monitach, gdy faktycznie takich czynności nie podjęto oraz udzielała swoim przełożonym nierzetelnych informacji o biegu sprawy;

5. w okresie od 18 grudnia 2003 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. Ds. (...), która w dniu 17 grudnia 2003 roku wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego niemieckim organom ścigania obywatelki tego kraju, a którą poleciła wykreślić w rejestrze Oz w dniu 21 listopada 2008 roku, jako załatwioną z uwagi na zwrot akt sprawy do Prokuratury Rejonowej w K. w dniu 22 stycznia 2004 roku bez nadania biegu wnioskowi o przejęcie ścigania, pomimo tego, iż akta główne wymienionego postępowania przygotowawczego przechowywała przez cały ten czas w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś.;

6. w okresie od 12 lutego 2004 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., która wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 11 lutego 2003 roku z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego ukraińskim organom ścigania obywatela tego kraju, a którą poleciła wykreślić sprawę w rejestrze Oz z datą 21 listopada 2008 roku wobec zwrotu akt Prokuraturze Rejonowej w K. w dniu 8 grudnia 2003 roku bez nadania biegu wnioskowi o przekazanie ścigania, pomimo tego, iż akta główne wskazanego postępowania przechowywała przez cały ten czas w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś.;

7. w okresie od 16 września 2003 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. Ds. (...), która w dniu 11 września 2003 roku wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego obywatela Mongolii a nadto w dniu 21 listopada 2008 roku poleciła ją wykreślić w rejestrze Oz wobec przekazania sprawy do Ministerstwa Sprawiedliwości wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania do strony mongolskiej, gdy faktycznie akta główne wskazanego postępowania przechowywała przez cały ten czas w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś.;

8. w okresie od końca października 2004 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w W. o sygn. 2 Ds. (...) (późniejsza sygnatura 1 Ds. (...)), która w dniu 3 września 2004 roku wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego obywatela Rosji a nadto w dniu 21 listopada 2008 roku poleciła wykreślić ją z rejestru Oz, jako załatwioną pomimo tego, iż akta wskazanego postępowania przez cały ten czas w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś.;

9. w okresie od 8 kwietnia 2004 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. 47(...), która wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w

Ś. w dniu 7 kwietnia 2004 roku wraz z wnioskiem przekazania ścigania karnego stronie mołdawskiej obywateli tego kraju a następnie w dniu 21 listopada 2008 roku poleciła ją wykreślić z rejestru Oz z powodu zwrotu akt prokuraturze rejonowej, gdy faktycznie akta główne tego postępowania wraz z ich odpisami do dnia 18 lutego 2011 roku przechowywała w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś.;

10. w okresie od dnia 19 kwietnia 2005 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. (...), która wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 10 stycznia 2005 roku z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego obywatela Wietnamu a następnie poleciła wykreślić sprawę z rejestrze Oz w dniu 21 listopada 2008 roku wobec zwrotu akt sprawy K. prokuraturze bez kierowania wniosku o przejęcie ścigania pomimo tego, iż akta główne tego postępowania do dnia 18 lutego 2011 roku przechowywała w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś.;

11. w okresie od 1 kwietnia 2005 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w Ś. o sygn. akt 2 Ds. (...), która w dniu 11 marca 2005 roku wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego stronie czeskiej a następnie poleciła ją wykreślić w dniu 21 listopada 2008 roku w rejestrze Oz wobec zwrotu akt sprawy K. prokuraturze bez kierowania wniosku o przejęcie ścigania pomimo tego, iż akta główne tego postępowania wraz z odpisami aż do dnia 18 lutego 2011 roku przechowywała w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś.;

12. w okresie od 30 marca 2005 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. Ds. (...), która w dniu 29 marca 2005 roku wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego na Ukrainę.

13. w okresie od dnia 12 kwietnia 2005 roku do dnia 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. (...) a przekazanej w dniu 11 kwietnia 2005 roku Prokuraturze Okręgowej w Ś. wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego obywatela Niemiec a następnie w dniu 21 listopada 2008 roku poleciła wykreślić ją z rejestru Oz z uwagi na zwrot akt K. prokuraturze pomimo tego, że do dnia 18 lutego 2011 roku akta główne wskazanego postępowania przygotowawczego przechowywała w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś.;

14. w okresie od 6 lipca 2006 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. (...), przekazanej w dniu 24 kwietnia 2006 roku

z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego do Anglii a następnie poleciła wykreślić ją w rejestrze Oz w dniu 21 listopada 2008 roku wobec zwrotu akt K. prokuraturze bez kierowania wniosku o przejęcie ścigania, pomimo tego, iż akta główne tego postępowania do dnia 18 lutego 2011 roku przechowywała w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś.;

15. w okresie od 31 maja 2006 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w D. o sygn. akt Ds. (...), która w dniu 28 marca 2006 roku wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego organom włoskim obywatela tego kraju a następnie poleciła wykreślić ją w dniu 21 listopada 2008 roku w rejestrze Oz wobec zwrotu akt prokuraturze rejonowej bez nadania biegu wnioskowi o przekazanie ścigania karnego, pomimo tego, iż akta główne tego postępowania przygotowawczego cały czas przechowywała w swoim pokoju służbowym na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś.;

16. w okresie od 31 lipca 2007 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w D. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 2 Ds. (...), który w dniu 30 lipca 2007 roku wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś.;

17. w okresie od 10 września 2007 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w Ś. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 2 Ds. (...), który w dniu 9 sierpnia 2007 roku wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś.;

18. w okresie od 14 sierpnia 2007 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w Ś. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 1 Ds. (...), który przesłano w dniu 13 sierpnia 2007 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś.;

19. w okresie od 21 sierpnia 2007 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w W. o sygn. akt 1 Ds. (...) przesłanej w dniu 20 sierpnia 2007 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś. z wnioskiem o rozważenie przekazania ścigania karnego obywatela Mołdawii jako sprawcy pobicia;

20. w okresie od 29 sierpnia 2007 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w W. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 2 Ds. (...), który w dniu 29 sierpnia 2007 roku przekazano do Prokuratury Okręgowej w Ś.;

21. w okresie od 26 listopada 2007 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w B. o sygn. akt 2

Ds. (...) przesłanej w dniu 26 listopada 2007 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś. celem przekazania ścigania karnego obywatela Republiki Czeskiej;

22. w okresie od 27 listopada 2007 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w B. o sygn. akt 2 Ds. (...), przesłanej w dniu 26 listopada 2007 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś. z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego do Niemiec;

23. w okresie od 8 grudnia 2007 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w K. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 2 Ds. (...), przesłanego do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 7 grudnia 2007 roku;

24. w okresie od 31 grudnia 2009 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt 2 Ds. (...) przesłanej w dniu 30 grudnia 2007 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś. celem przekazania ścigania karnego stronie ukraińskiej;

25. w okresie od 20 grudnia 2008 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w Ś. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 1 Ds. (...), który w dniu 19 grudnia 2008 roku wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś.;

26. w okresie od 1 stycznia 2009 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w B. w sprawie o sygn. akt Ds. (...) o przekazanie wyłączonych materiałów w zakresie nakłaniania do uprawiania prostytucji na terytorium Austrii, do E. w Austrii celem ich i wykorzystania w prowadzonym przez tamtejszą jednostkę śledztwie, a który przesłano w dniu 31 grudnia 2008 roku Prokuraturze Okręgowej w Ś.;

27. w okresie od 11 lipca 2007 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w W. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 2 Ds. (...);

28. w okresie od 28 kwietnia 2009 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w W. o sygn. akt Ko (...) o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej;

29. w okresie od 6 października 2009 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. Ko (...) przekazanej w dniu 21 sierpnia 2009 roku Prokuraturze Okręgowej w Ś. z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego stronie czeskiej;

30. w okresie od 8 października 2009 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w W. o zagraniczną

pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 1 Ds. (...), który w dniu 7 października 2009 roku przekazano do Prokuratury Okręgowej w Ś.;

31. w okresie od 7 listopada 2009 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w Ś. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 2 Ds. (...), przekazanego w dniu 6 listopada 2009 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś.;

32. w okresie od 18 listopada 2009 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. Ko (...) przekazanej w dniu 17 listopada 2009 roku Prokuraturze Okręgowej w Ś. z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego do Czech;

33. w okresie od 13 kwietnia 2010 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w Ś. o sygn. akt 3 Ds. (...), którą przekazano w dniu 29 grudnia 2009 roku Prokuraturze Okręgowej w Ś. z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego obywatela Ukrainy;

34. w okresie od 11 listopada 2010 roku do dnia 17 marca 2011 roku nie nadała biegu sprawie (...) dotyczącej doręczenia odpisu postanowienia Prokuratury Rejonowej w W. o sygn. akt 2Ds. (...) o umorzeniu postępowania obywatelce Czech, który w dniu 10 listopada 2010 roku wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś., polecając jej wykreślenie w rejestrze Oz, jako załatwioną w dniu 24 listopada 2010 roku;

35. w okresie od 13 kwietnia 2011 roku do dnia 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w D. o udzielenie zagranicznej pomocy prawnej w sprawie karnej o sygn. akt Ds. (...) (późniejsza sygnatura Ds. (...)), która wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 21 lutego 2005 roku;

36. w okresie od 8 kwietnia 2005 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. (...), która w dniu 7 kwietnia 2005 roku wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego do Mołdawii;

37. w okresie od 8 kwietnia 2005 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. (...), przekazanej Prokuraturze Okręgowej w Ś. w dniu 7 kwietnia 2005 roku wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego na Ukrainę;

38. w okresie od 10 maja 2005 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt

Ds. (...), którą przesłano w dniu 9 maja 2005 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś. z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego dwóch obywateli Ukrainy;

39. w okresie od 20 maja 2005 roku do dnia 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. (...) przesłanej w dniu 19 maja 2005 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś. z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego stronie ukraińskiej obywatela tego kraju;

40. w okresie od 20 maja 2005 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. (...), przesłanej do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 19 maja 2005 roku z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego stronie ukraińskiej obywatela tego kraju;

41. w okresie od 3 września 2005 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w B. o sygn. akt Ds. (...), którą przesłano do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 2 września 2005 roku wraz z projektem wniosku o zagraniczną pomoc prawną;

42. w okresie od 6 maja 2006 roku do dnia 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w Ś. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt Ds. (...), który w dniu 5 maja 2006 roku przekazano do Prokuratury Okręgowej;

43. w okresie od 23 maja 2006 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz 98/06 dotyczącej wniosku Prokuratora Rejonowego w D. z dnia 18 maja 2006 roku o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt Ds. (...), który wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 22 maja 2006 roku;

44. w okresie od 25 maja 2006 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w Ś. o sygn. akt 2 Ds. (...), która wpłynęła w dniu 24 roku 2006 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś. z projektem wniosku o przejęcie ścigania karnego stronie francuskiej;

45. w okresie od 2 czerwca 2006 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w W. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. 1 Ds. (...), który wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 1 czerwca 2006 roku;

46. w okresie od 1 lipca 2006 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o

sygn. akt Ds. (...) przekazanej przekazał w dniu 30 czerwca 2006 roku Prokuraturze Okręgowej w Ś. z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego stronie czeskie;

47. w okresie od 29 sierpnia 2006 roku do dnia 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w W. o międzynarodową pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 2 Ds. (...), który wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 25 sierpnia 2006 roku;

48. w okresie od 14 czerwca 2007 roku do 18 lutego 2011 roku w sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury w G. z dnia 16 stycznia 2007 roku o przejęcie postępowania karnego przeciwko M. B., nie nadała biegu wnioskowi Prokuratury Rejonowej w W. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 2 Ds. (...);

49. w okresie od 15 maja 2007 roku do dnia 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w D. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 2 Ds. (...);

50. w okresie od 22 maja 2007 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratora Rejonowego w K. z dnia 14 maja 2007 roku o sygn. 3 Ds. (...) o przekazanie do Włoch zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa na szkodę J. D., który wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 21 maja 2007 roku;

51. w okresie od 5 czerwca 2007 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratora Rejonowego w Ś. z dnia 1 czerwca 2007 roku sygn. 3 Ds. (...) o rozważenie przekazania materiałów sprawy właściwym organom ścigania na terenie Szwajcarii, a który wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 4 czerwca 2007 roku;

52. w okresie od 5 czerwca 2007 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratora Rejonowego w Ś. z dnia 1 czerwca 2007 roku o sygn. 3Ds. (...) o rozważenie przekazania materiałów sprawy właściwym organom ścigania na terenie Niemiec, który wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 4 czerwca 2007 roku;

53. w okresie od 19 czerwca 2007 roku do 18 lutego 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratora Rejonowego w Ś. o przekazanie prowadzonego pod sygn. akt 1 Ds. (...) postępowania stronie niemieckiej;

54. w okresie od 11 lipca 2006 roku do 9 czerwca 2011 roku nie nadała biegu sprawie Oz (...), dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. (...) przekazanej w dniu 10 lipca 2006 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś. wraz z wnioskiem o rozważenie przekazania ścigania karnego do Republiki Federalnej Niemiec a nadto wielokrotnie w dniach 10 kwietnia

2008 roku, 12 grudnia 2008 roku, 9 lutego 2009 roku udzielała nieprawdziwych informacji swoim przełożonym oraz pokrzywdzonemu Zespołowi Uzdrowisk K. S.A. w P. na temat biegu sprawy wprowadzając wymienionych w błąd, iż wystąpiono do strony niemieckiej o wszczęcie ścigania oraz występowano o udzielenie informacji o wynikach postępowania, gdy faktycznie czynności takich nie podjęto a sporządzonych w tym zakresie pism i ponagieł nie przesłano do niemieckich organów ścigania,

czym działała na szkodę uczestników wymienionych postępowań i wymiaru sprawiedliwości

tj. o popełnienie przewinienia służbowego określonego w art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985r. o prokuraturze.

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2011 roku Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym wszczął postępowanie dyscyplinarne w powyższym zakresie.

Orzeczeniem z dnia 16 września 2020 roku, sygn. akt PK I SD (...), Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym:

1. uznał obwinioną M. C. - byłego prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 12 października 2005 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś., będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206), polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawie Oz 176/05 dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w Z. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt Ds. (...), który wpłynął w dniu 11 października 2006 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś., czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i za to na podstawie przepisu art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;
2. uznał obwinioną M. C. - byłego prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 19 listopada 2009 roku do 18 lutego 2011 roku

w Ś., będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w D. o sygn. akt 1 Ds. (...), która w dniu 18 listopada 2009 roku wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego do Królestwa Szwecji oraz udzieliła pokrzywdzonemu pismem z dnia 7 stycznia 2009 roku nieprawdziwych informacji o rzekomym przesłaniu przedmiotowego wniosku szwedzkim organom wymiaru sprawiedliwości a nadto udzielała nierzetelnych informacji na temat biegu sprawy swoim przełożonym, czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co chybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;

3. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 3 listopada 2002 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś., będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu biegu sprawie Oz (...) dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w W. o sygn. akt 1 Ds. (...) (wcześniejsza sygnatura 1 Ds. (...)), przekazanej Prokuraturze Okręgowej w Ś. w dniu 02.11.2003 roku wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania obywatela brytyjskiego K. H. a nadto pismem z dnia 25 maja 2010 roku udzieliła pokrzywdzonej M. R. nieprawdziwych informacji o wystąpieniu w dniu 3 września 2002 roku z wnioskiem o przejęcie ścigania do strony brytyjskiej oraz o wysyłanych w tej sprawie monitach, gdy faktycznie takich czynności nie podjęto oraz udzielała swoim przełożonym nierzetelnych informacji o biegu sprawy, czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i

za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;

4. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 18 grudnia 2003 r. do 18 lutego 2011 roku w Ś., będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. Ds. (...), która w dniu 17 grudnia 2003 roku wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego niemieckim organom ścigania obywatelki tego kraju, a którą poleciła wykreślić w rejestrze Oz w dniu 21 listopada 2008 roku, jako załatwioną z uwagi na zwrot akt sprawy do Prokuratury Rejonowej w K. w dniu 22 stycznia 2004 roku bez nadania biegu wnioskowi o przejęcie ścigania, pomimo tego, iż akta główne wymienionego postępowania przygotowawczego przechowywała przez cały ten czas w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś., czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;
5. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 12 lutego 2004 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś., będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., która wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 11 lutego 2003 roku z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego ukraińskim organom ścigania obywatela tego kraju, a którą to sprawę poleciła wykreślić w rejestrze Oz z datą 21 listopada 2008 roku wobec zwrotu akt Prokuraturze Rejonowej w K. w dniu 8

grudnia 2003 roku bez nadania biegu wnioskowi o przekazanie ścigania, pomimo tego, iż akta główne wskazanego postępowania przechowywała przez cały ten czas w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś., czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2016 roku, poz. 177) i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;

6. uznaje obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 16 września 2003 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś. będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. Ds. (...), która w dniu 11 września 2003 roku wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego obywatela Mongolii a nadto w dniu 21 listopada 2008 roku poleciła ją wykreślić w rejestrze Oz wobec przekazania sprawy do Ministerstwa Sprawiedliwości wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania do strony mongolskiej, gdy faktycznie akta główne wskazanego postępowania przechowywała przez cały ten czas w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś., czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;
7. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 8 kwietnia 2004 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś., będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu

biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. (...), która wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 07 kwietnia 2004 roku wraz z wnioskiem przekazania ścigania karnego stronie mołdawskiej obywateli tego kraju a następnie w dniu 21 listopada 2008 roku poleciła ją wykreślić z rejestru Oz z powodu zwrotu akt prokuraturze rejonowej, gdy faktycznie akta główne tego postępowania wraz z ich odpisami do dnia 18 lutego 2011 roku przechowywała w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś., czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2016 roku, poz. 177) i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;

8. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od dnia 19 kwietnia 2005 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś. będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. (...), która wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 10 stycznia 2005 r. z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego obywatela Wietnamu a następnie poleciła wykreślić sprawę z rejestru Oz w dniu 21 listopada 2008 roku wobec zwrotu akt sprawy K. prokuraturze bez kierowania wniosku o przejęcie ścigania pomimo tego, iż akta główne tego postępowania do dnia 18.02.2011 r. przechowywała w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś., czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;
9. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od dnia 12 kwietnia 2005 roku do dnia 18 lutego

2011 roku w Ś., będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazę przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. (...) a przekazanej w dniu 11 kwietnia 2005 roku Prokuraturze Okręgowej w Ś. wraz z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego obywatela Niemiec a następnie w dniu 21 listopada 2008 roku poleciła wykreślić ją z rejestru Oz z uwagi na zwrot akt K. prokuraturze pomimo tego, że do dnia 18 lutego 2011 roku akta główne wskazanego postępowania przygotowawczego przechowywała w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś., czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;

10. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 6 lipca 2006 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś. będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazę przepisów prawa tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. (...), przekazanej w dniu 24 kwietnia 2006 roku z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego do Anglii a następnie poleciła wykreślić ją w rejestrze Oz w dniu 21 listopada 2008 roku wobec zwrotu akt K. prokuraturze bez kierowania wniosku o przejęcie ścigania, pomimo tego, iż akta główne tego postępowania do dnia 18 lutego 2011 roku przechowywała w swoim pokoju na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś., czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2016 roku, poz. 177) i za to na podstawie art.

142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;

11. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 31 maja 2006 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś. będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w D. o sygn. akt Ds. (...), która w dniu 28 marca 2006 roku wpłynęła do Prokuratury Okręgowej w Ś. z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego organom włoskim obywatela tego kraju a następnie poleciła wykreślić ją w dniu 21 listopada 2008 roku w rejestrze Oz wobec zwrotu akt prokuraturze rejonowej bez nadania biegu wnioskowi o przekazanie ścigania karnego, pomimo tego, iż akta główne tego postępowania przygotowawczego cały czas przechowywała w swoim pokoju służbowym na terenie Prokuratury Okręgowej w Ś., czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierza jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;
12. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 1 stycznia 2009 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś. będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w B. w sprawie o sygn. akt Ds. (...) o przekazanie wyłączonych materiałów w zakresie nakłaniania do uprawiania prostytucji na terytorium Austrii, do E. w Austrii celem ich i wykorzystania w prowadzonym przez tamtejszą jednostkę śledztwie, a który przesłano w dniu 31.12.2008 r. Prokuraturze Okręgowej w Ś., czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła

godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze;

i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;

13. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 7 listopada 2009 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś., będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nie nadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy nie nadała biegu sprawie Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w Ś. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 2 Ds. (...), przekazanego w dniu 6 listopada 2009 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś., czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;
14. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 11 listopada 2010 roku do dnia 17 marca 2011 roku w Ś. będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej doręczenia odpisu postanowienia Prokuratury Rejonowej w W. o sygn. akt 2 Ds. (...) o umorzeniu postępowania obywatelce Czech, który w dniu 10 listopada 2010 roku wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś., polecając jej wykreślenie w rejestrze Oz, jako załatwioną w dniu 24.11.2010 r. czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia

28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;

15. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 10 maja 2005 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś. będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. (...), którą przesłano w dniu 9 maja 2005 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś. z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego dwóch obywateli Ukrainy, czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;
16. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 20 maja 2005 roku do dnia 18 lutego 2011 roku w Ś. będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w K. o sygn. akt Ds. (...) przesłanej w dniu 19 maja 2005 roku do Prokuratury Okręgowej w Ś. Z wnioskiem o przekazanie ścigania karnego stronie ukraińskiej obywatela tego kraju, czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2016 roku, poz. 177) i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;

17. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 23 maja 2006 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś. będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz 98/06 dotyczącej wniosku Prokuratora Rejonowego w D. z dnia 18 maja 2006 roku o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt Ds.892/06/S, który wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 22 maja 2006 roku, czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;
18. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 2 czerwca 2006 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś., będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w W. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. 1 Ds. (...), który wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 1 czerwca 2006 roku czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2016 roku, poz. 177) i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;
19. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 29 sierpnia 2006 roku do dnia 18 lutego 2011 roku w Ś. będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku

Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w W. o międzynarodową pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 2 Ds. (...), który wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 25 sierpnia 2006 roku czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2016 roku, poz. 177) i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;

20. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 15 maja 2007 roku do dnia 18 lutego 2011 roku w Ś. będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratury Rejonowej w D. o zagraniczną pomoc prawną w sprawie karnej o sygn. akt 2 Ds. (...), czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;
21. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 22 maja 2007 r. do 18 lutego 2011 roku w Ś. będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz (...) dotyczącej wniosku Prokuratora Rejonowego w K. z dnia 14 maja 2007 roku o sygn. 3 Ds. (...) o przekazanie do Włoch zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa na szkodę J. D., który wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 21 maja 2007

roku., czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2016 roku, poz. 177) i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;

22. uznał obwinioną M. C. - byłego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ś. za winną tego, że w okresie od 5 czerwca 2007 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś., będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206) polegającej na nienadaniu biegu przydzielonej do jej referatu sprawy Oz 128/07 dotyczącej wniosku Prokuratora Rejonowego w Ś. z dnia 1.06.2007 r. o sygn. 3 Ds. (...) o rozważenie przekazania materiałów sprawy właściwym organom ścigania na terenie Niemiec, który wpłynął do Prokuratury Okręgowej w Ś. w dniu 04 czerwca 2007 roku, czym działała na szkodę uczestników postępowania i wymiaru sprawiedliwości, jednocześnie swoim zachowaniem wypełniając znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., przez co uchybiła godności urzędu prokuratora, tj. deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i za to na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze wymierzył jej karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby prokuratorskiej;
23. na podstawie przepisów art. 170 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 171 ust. 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze połączył jednostkowe kary opisane w punktach od I do XXII i wymierzył obwinionej karę łączną wydalenia ze służby prokuratorskiej;
24. ustalił, iż obwiniona M. C. - były prokurator Prokuratury Okręgowej w Ś. w okresie od 3 listopada 2002 roku do 18 lutego 2011 roku w Ś., będąc prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Ś., dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 2 § 1 ust. 4 k.p.k. oraz § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. 2017.1206) w zakresie czynów opisanych w punktach 3, 8, 11, 12, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28, 29, 30, 32, 33, 35,

36, 37, 40, 41, 42, 44, 46, 48, 51, 53, 54 przewinień dyscyplinarnych zakwalifikowanych z art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i na podstawie art. 141 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze umarzył postępowanie dyscyplinarne w zakresie wymierzenia jej za te czyny kary dyscyplinarnej wobec przedawnienia karalności deliktów dyscyplinarnych;

25. działając na podstawie przepisu art. 166 ustawy Prawo o prokuraturze kosztami postępowania w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Odwołanie od powyższego orzeczenia na niekorzyść obwinionej wywiódł Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla wrocławskiego okręgu regionalnego zarzucając:

1. obrazę prawa materialnego art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku - Prawo o prokuraturze (Dz.U.2019.740 t.j. ze zm.), poprzez jego pominięcie w podstawie orzeczenia o karze, w sytuacji, gdy obwiniona popełniła ciąg przewinień dyscyplinarnych, określonych w punktach od I do XXII części dyspozytywnej orzeczenia, stanowiących przewinienia służbowe z art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy - Prawo o prokuraturze,
2. obrazę prawa materialnego - art. 104 § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2020.365 t.j. ze zm.), poprzez brak jego zastosowania wobec prokuratora w stanie spoczynku mimo odesłania wynikającego z art. 127 § 1 ustawy - Prawo o prokuraturze i w konsekwencji nieprawidłowe wymierzenie obwinionej kary wydalenia ze służby prokuratorskiej zamiast prawidłowo kary pozbawienia prawa do stanu spoczynku wraz z prawem do uposażenia.

Podnosząc powyższe zarzuty Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla wrocławskiego okręgu regionalnego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej orzeczenia o karze w punkcie XXIII poprzez wymierzenie obwinionej M. C. za przypisane przewinienia dyscyplinarne, określone w punktach od I do XXII części dyspozytywnej orzeczenia, wyczerpujące znamiona przewinień służbowych określonych w art. 137 § 1 pkt 1 i 5 ustawy - Prawo o prokuraturze, przyjmując, iż zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 104 § 3 pkt 4 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 127 § 1 u.p.o.p. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy - Prawo o prokuraturze, kary dyscyplinarnej pozbawienia prawa do stanu spoczynku wraz z prawem do uposażenia.

Ponadto odwołanie od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym na swoją korzyść wywiodła obwiniona, zarzucając rozstrzygnięciu:

1. naruszenie przepisów postępowania - art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., polegające na rozpoznaniu sprawy poza granicami skargi uprawnionego oskarżyciela i naruszeniu zasady skargowości, polegające na przyjęciu, że czyny zarzucane obwinionej zawierają znamiona występku z art. 231 § 1 k.k., a nie wyłącznie deliktu dyscyplinarnego;
2. naruszenie przepisów art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § pkt 6 k.p.k., przez nie zastosowanie przepisu art. 68 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze w zakresie wszystkich czynów opisanych we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i procedowanie w sprawie deliktów dyscyplinarnych przedawnionych przed wejściem w życie ustawy z dnia 6 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze;
3. naruszenie przepisów postępowania - art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegające na udziale w wydaniu orzeczenia sędziego, który nie był obecny na całej rozprawie;
4. naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 4 § 1 k.k., polegające na zastosowaniu przepisów ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze zamiast względniejszej ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze;
5. naruszenie przepisów postępowania - art. 7, 410 i 424 k.p.k., przez nieobiektywne oparcie rozstrzygnięcia tylko o część dowodów i nieuwzględnienie lub nienależyte uwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść obwinionej;
6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na lakonicznej i niepełnej ocenie zamiaru wyłącznie w oparciu o zachowanie po popełnieniu czynu i nieuwzględnienie okoliczności łagodzących - przeciążenia pracą, przemęczenia, braku urlopów, braku zastępstwa, nadmiernej ilości zadań, przyczynienia się przełożonych;
7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez nieuzasadnione przyjęcie opinii sądowo-psychiatrycznej i psychologicznej za w pełni wiarygodne, pełne, jasne i nie zawierają sprzeczności - z naruszeniem art. 201 k.p.k. - w sytuacji, gdy opinie te zostały oparte na wynikach badania obwinionej po upływie ponad 4

lat od zakończenia aktywności zawodowej i rozpoczęcia leczenia psychiatrycznego i psychologicznego, nie uwzględniają zasadniczych zmian w aktywności zawodowej i życiowej obwinionej w okresie poprzedzającym, w trakcie i po okresie objętym zarzutem, a także okoliczności, że jeszcze w okresie aktywności zawodowej świadkowie I. B. i J. F. zwracali uwagę na potrzebę sięgnięcia przez obwinioną po pomoc psychiatryczną i psychologiczną;

8. oparcie orzeczenia na treści wyroku skazującego w sytuacji, gdy nastąpiło zatarcie skazania;
9. wymierzenie rażąco surowej kary i w oparciu o przepis, który nie ma zastosowania do prokuratorów w stanie spoczynku.

Podnosząc powyższe zarzuty obwiniona wniosła o uchylenie orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego z dnia 16 września 2020 roku, sygn. PK I SD (...) i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 68 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze - z powodu przedawnienia karalności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarówno odwołanie obwinionej, jak i odwołanie rzecznika dyscyplinarnego okazały się częściowo zasadne, doprowadzając do zmiany zaskarżonego orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji. Ponadto, w związku z zaskarżeniem orzeczenia przez obwinioną w całości, co umożliwiło jego kompleksową ocenę, Sąd Najwyższy dokonał zmian w opisie czynów przypisanych prokurator M. C., na jej korzyść.

W odniesieniu do pierwszego z zarzutów odwoławczych podkreślić należy, iż ustawodawca w art. 154 § 8 ustawy Prawo o prokuraturze wskazał, iż wniosek o ukaranie powinien zawierać w szczególności dokładne określenie czynu, który jest przedmiotem postępowania. Interpretując tę normę należy mieć w polu widzenia przepis art. 332 § 1 k.p.k. odnoszący się do wymogów sformułowanych w odniesieniu do aktu oskarżenia. Wskazywać by to mogło, iż rzecznik dyscyplinarny już na etapie składania wniosku winien określić czy zarzucany obwinionemu czyn wyczerpuje znamiona określonego przestępstwa. Takie działanie powinno pozwolić w precyzyjny sposób określić termin przedawnienia,

a obecnie także – co bardziej istotne – właściwość sądu, choć ta kwestia nie ma zastosowania do niniejszej sprawy.

Zważyć jednak należy, że wniosek o ukaranie w niniejszej sprawie został złożony w dniu 6 grudnia 2011 roku, to jest w dacie obowiązywania ustawy z 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze, która nie formułowała tak daleko idących wymagań jak obecnie art. 145 § 8 ustawy Prawo o prokuraturze. Dodatkowo, zgodnie z art. 77 powołanej ustawy o prokuraturze rzecznik dyscyplinarny składał wówczas wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, nie zaś wniosek o ukaranie. W sprawie prokurator M. C. dopiero postanowieniem z dnia 8 grudnia 2011 roku Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym wszczął postępowanie dyscyplinarne w zakresie oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, to jest przepisów kodeksu postępowania karnego oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, w okresie od 3 listopada 2002 roku do 9 czerwca 2011 roku w Ś., polegającej na nienadaniu biegu przydzielonym do jej referatu 54 szczegółowo wskazanym sprawom z zakresu obrotu zagranicznego oraz udzielania nierzetelnych sprawozdań i informacji na temat tychże spraw oraz działania w ten sposób na szkodę uczestników wymienionych postępowań i wymiaru sprawiedliwości.

W konsekwencji, biorąc pod uwagę ramy czynu określone we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, nie sposób zaakceptować argumentacji obwinionej, iż przyjęcie przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, że zarzucane jej czyny wyczerpują znamiona przestępstwa wykracza poza zakres skargi. Wskazać w tym kontekście należy, iż ustawa Prawo o prokuraturze nie przewiduje odrębnej kategorii deliktów wyczerpujących jednocześnie znamiona przestępstwa. Przewiduje natomiast, podobnie jak ustawa o prokuraturze z 20 czerwca 1985 roku wyłącznie wydłużenie okresu przedawnienia karalności (art. 141 § 3 ustawy), a nadto, jako novum, właściwość Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego jako sądu dyscyplinarnego I instancji w odniesieniu do przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych (art. 145 § 1 pkt 1b ustawy).

Odnosząc się do argumentacji przedstawionej przez obwinioną należy także przywołać poglądy wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którymi zasada skargowości nie ogranicza sądu w ustaleniach szczegółowych elementów faktycznych zdarzenia opisanego w akcie oskarżenia (wniosku o ukaranie), ani w prawnej ocenie zarzucanego czynu. „Z istoty tej fundamentalnej dla procesu karnego zasady wynika bowiem, że opis czynu zawarty w zarzucie skargi uprawnionego oskarżyciela stanowi jedynie procesową hipotezę, podlegającą ustawicznej weryfikacji w toku sądowego postępowania dowodowego. Rezultatem tych czynności oraz ocen dokonanych przez sąd jest opis czynu przypisanego oskarżonemu w orzeczeniu kończącym postępowanie” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2017 roku sygn. IV KK 85/17, Lex nr 2427177). Okoliczności te znajdują pełne zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym. Przedmiotem procesu jest ujęte we wniosku o ukaranie (wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego) zdarzenie historyczne. „Nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia i związane z tym naruszenie zasady skargowości dokonanie w toku przewodu sądowego odmiennych niż przyjęte w zarzucie ustaleń faktycznych co do tego samego zdarzenia np. w zakresie daty czy okresu popełnienia czynu, miejsca jego popełnienia, ilości i wartości przedmiotu przestępstwa, zachowania poszczególnych sprawców. W wypadku poczynienia innych ustaleń co do czasu i miejsca popełnienia czynu, dla zachowania tej tożsamości niezbędne jest wyłącznie wykazanie niezmienności podmiotu czynu, przedmiotu ochrony, a także tożsamość osoby pokrzywdzonej” (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 sierpnia 2012 roku, III KK 217/12, Lex nr 1227748).

Uwzględniając przedstawione zapatrywania judykatury wskazać należy, że w niniejszej sprawie Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym poruszał się w ramach zdarzeń historycznych ujętych we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, zaś wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 13 listopada 2017 roku, sygn. akt II K (...), zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w J. z 4 kwietnia 2019 roku, sygn. akt VI Ka (...), a także wyniki postępowania dyscyplinarnego, dały podstawę do zmiany opisu czynów przypisanych obwinionej, a także dokonania oceny, że czyny te wyczerpują znamiona przestępstw.

Biorąc pod uwagę przedstawioną argumentację pierwszy z zarzutów odwołania obwinionej uznano za bezzasadny.

Odnosząc się do drugiego ze sformułowanych w odwołaniu obwinionej zarzutów, który należy rozpoznać łącznie z zarzutem czwartym podkreślić należy, że postępowanie dyscyplinarne i postępowanie karne nawet w przypadku łączności podmiotowo-przedmiotowej toczą się niezależnie od siebie. Jedynie w ściśle określonym zakresie następuje krzyżowanie się tych postępowań (zob. art. 143 ustawy Prawo o prokuraturze), a sąd dyscyplinarny zgodnie z art. 8 § 1 k.p.k. stosowanym odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Zgodnie z art. 8 § 2 k.p.k. wiążące jest jedynie prawomocne rozstrzygnięcie sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny. Do takich rozstrzygnięć należy w szczególności wyrok sądu powszechnego uznający prokuratora winnym popełnienia przestępstwa.

Sąd Najwyższy orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd wyrażony w judykaturze i doktrynie w odniesieniu do sędziów, z treści którego wynika, że do skorzystania z art. 141 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze, w związku z upływem okresów przedawnienia wskazanych w art. 141 § 1 i 2 ustawy konieczne jest prawomocne zakończenie postępowania karnego, a precyzyjnie wydanie przez sąd powszechny wyroku skazującego lub warunkowo umarzającego postępowanie (por. Gudowski Jacek (red.), Komentarz do ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, [w:] Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz, wyd. II, Lexis Nexis 2009, teza 5 do art. 108, Lex online dostęp 7.03.2021 oraz wskazane tam orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach dyscyplinarnych sędziów). Nie ma natomiast przeszkód, pomimo niezakończenia postępowania karnego i upływu okresów przedawnienia dyscyplinarnego wskazanych w przepisie art. 141 § 1 i 2 ustawy Prawo o prokuraturze (art. 68 § 1 i 3 ustawy o prokuraturze), by sąd dyscyplinarny kontynuował postępowanie dyscyplinarne i wydał wyrok uniewinniający prokuratora od popełnienia zarzucanego mu czynu (arg. z art. 141 § 2 in fine).

Dokonując porównania treści przepisów art. 68 ustawy z 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze oraz art. 141 ustawy z 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze w kontekście podniesionych przez obwinioną zarzutów, w szczególności zarzutu obrazy art. 4 § 1 k.k. stwierdzić należy, że są to regulacje tożsame wyłącznie w odniesieniu do czynów wyczerpujących jednocześnie znamiona przestępstw. Przepis art. 68 ustawy o prokuraturze z 20 czerwca 1985 roku przewidywał bowiem podstawowy trzyletni okres przedawnienia dyscyplinarnego, który ulegał przedłużeniu do 5 lat, w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem okresu trzyletniego. Równocześnie

art. 68 ust. 2 przewidywał, że jeżeli czyn zawierał znamiona przestępstwa przedawnienie dyscyplinarne nie mogło nastąpić wcześniej niż przedawnienie przewidziane w przepisach kodeksu karnego. Aktualnie normą regulującą tę materię jest przepis art. 141 ustawy Prawo o prokuraturze, który przedłużył okresy przedawnienia dyscyplinarnego odpowiednio do 5 i do 8 lat (§ 1 i 2), wskazując także, że pomimo przedawnienia, sąd dyscyplinarny orzeka o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego, umarzając postępowanie w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej, albo uniewinnia obwinionego prokuratora. Zwrócić jednak należy uwagę, że w § 3 powołany przepis zawiera analogiczną regulację, jak obowiązujący poprzednio art. 68 ust 2 ustawy o prokuraturze.

W tym kontekście, biorąc także pod uwagę zapatrywania wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 listopada 2016 roku, SDI 57/16, Lex nr 2160750, postanowienie Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2016 roku, SDI 66/16, Lex nr 2169502) nie ulega wątpliwości, że w związku z wyrokiem Sądu Okręgowego w J. z 4 kwietnia 2019 roku, sygn. akt VI Ka (...), mocą którego M. C. została uniewinniona od części czynów kwalifikowanych w niniejszej sprawie jako delikty dyscyplinarne, sąd meriti zobligowany był, o ile nie znalazł podstaw do uniewinnienia obwinionej, do umorzenia postępowania dyscyplinarnego w oparciu o przepis art. 68 ust. 1 i 3 ustawy z 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze. Zastosowanie tych przepisów wynika z przedawnienia karalności części zarzucanych obwinionej deliktów dyscyplinarnych, jeszcze przed datą wejścia w życie ustawy z 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze, to jest przed 4 marca 2016 roku, albowiem jak przyjęto w punkcie XXIV orzeczenia miały one miejsce przed 18 lutego 2011 roku, a zatem od ich popełnienia minęło ponad 5 lat. Z całą pewnością nie zaistniała zatem możliwość zastosowania przepisu art. 141 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze i tym samym stwierdzenia, że obwiniona popełniła delikty dyscyplinarne i umorzenia postępowania w zakresie wymierzenia jej kary dyscyplinarnej. W tym zakresie orzeczenie sądu a quo było błędne, albowiem w związku z koniecznością zastosowania przepisu art. 4 § 1 k.k. powinien znaleźć zastosowanie art. 68 ust 1 i 3 ustawy z 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze jako względniejszy dla obwinionej.

Powyższe uchybienie miało wpływ na treść orzeczenia i wymusiło jego zmianę w odniesieniu do punktu XXIV części dyspozytywnej orzeczenia sądu I instancji.

Nie sposób natomiast uznać za trafne zapatrywań skarżącej o konieczności umorzenia postępowania z powodu przedawnienia karalności co do czynów, za które została ona skazana przez sąd powszechny. Przede wszystkim, jak już wyżej podkreślono w odniesieniu do pierwszego z zarzutów odwoławczych, sąd meriti nie naruszył zasady skargowości i nie wyszedł poza granice skargi uprawnionego

oskarżyciela. Po wtóre, w związku z przyjęciem, iż czyny przypisane obwinionej w punktach od I do XXII sentencji orzeczenia sądu meriti wyczerpują znamiona przestępstwa, nie doszło do przedawnienia ich karalności dyscyplinarnej. W tym zakresie nie ma znaczenia, z uwagi na wskazaną wyżej tożsamość regulacji ustawy nowej i obowiązującej poprzednio, czy kwestię terminu przedawnienia karalności będziemy oceniać przez pryzmat art. 68 ustawy o prokuraturze, czy też w oparciu o art. 141 ustawy Prawo o prokuraturze, albowiem w obu tych przypadkach termin ten upłynie w roku 2026, zgodnie z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k. Tym samym nie może być mowy o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Z tych powodów zarzuty drugi i czwarty odwołania obwinionej w przedstawionym zakresie uznano za niezasadne.

Odnosząc się do trzeciego z zarzutów odwołania wskazać należy, iż jest on niezasadny. Przede wszystkim należy podkreślić, iż wskazane w art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględne przyczyny odwoławcze, z uwagi na skutki jakie rodzi ich wystąpienie, mają charakter wyjątkowy (szczególny). Z tego powodu uchybienia te nie mogą być interpretowane rozszerzająco (zob. w szczególności Dariusz Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2021, teza 2 do art 439, dostęp 9.03.2021 r., postanowienie Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2019 roku, III KK 65/18, Lex nr 2650301). Równocześnie trzeba podkreślić, iż w dniu 23 stycznia 2020 roku sąd a quo postanowił prowadzić rozprawę od początku (k. 1876), w związku ze zmianą w dniu 29 października 2019 roku (k. 1863) składu orzekającego Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym, która była efektem rezygnacji prokurator E. S. z funkcji sędziego. Rozprawa rozpoczęta w dniu 23 stycznia 2020 roku była następnie kontynuowana w dniach 19 lutego, 13 maja, 2 lipca, 19 sierpnia, 2 września i 16 września 2020 roku, a w tym ostatnim dniu sąd meriti wydał zaskarżone przez obwinioną orzeczenie. Pomiędzy 23 stycznia 2020 roku a 16 września 2020 roku nie nastąpiła zmiana składu orzekającego i każdy z jego członków był obecny na każdym ze wskazanych wyżej terminów. Nie można zatem zasadnie podnosić, że w wydaniu orzeczenia brał udział sędzia, który nie był obecny na całej rozprawie.

W realiach niniejszej sprawy dyscyplinarnej zarzut związany z zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. został sformułowany z uwagi na postanowienie sądu I instancji wydane na rozprawie w dniu 2 lipca 2020 roku o zaniechaniu wezwania na rozprawę w oparciu o art. 350a k.p.k. świadków: J. F., M. B., E. A., E. W., A. K., B. K., I. B., P. M., W. D., M. R., A. R., R. S., M. T., S. M., J. M., J. K., R. P., M. O. i J. G.. Wynika to z argumentacji zawartej w uzasadnieniu odwołania, która sprowadza się do twierdzenia, że jeden z członków składu orzekającego (prokurator M. Ł.), nie była obecna na całej rozprawie. Jak już wyżej wskazano, w kontekście możliwości

przyjęcia, iż zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza zarzut sformułowany przez obwinioną jest niezasadny. W ocenie Sądu Najwyższego nie można również twierdzić, iż doszło do obrazy przepisu art. 350a k.p.k., która miałaby wpływ na treść orzeczenia. Powołany przepis daje przewodniczącemu składu orzekającego prawo do zaniechanie wezwania na rozprawę świadków, którzy zostali przesłuchani, a którzy przebywają za granicą lub mają stwierdzić okoliczności, które nie są tak doniosłe, aby konieczne było bezpośrednie przesłuchanie tych świadków na rozprawie, w szczególności takie, którym oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie zaprzeczył. Uprawnienie to nie dotyczy świadków wskazanych w art. 182 k.p.k. W realiach niniejszej sprawy decyzję o zaniechaniu wzywania wskazanych wyżej świadków na rozprawę podjął sąd, a nie przewodniczący składu orzekającego. Nie ma jednak podstaw, by tylko z tej przyczyny podjęta decyzja miała stanowić uchybienie mogące mieć wpływ na treść orzeczenia. Po wtóre należy mieć na uwadze, iż w swoich wyjaśnieniach złożonych w dniu 13 maja 2020 roku obwiniona przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów (k. 1953). Również z tej przyczyny decyzję o zaniechaniu wezwania wskazanych świadków na rozprawę należy uznać za dopuszczalną i in concreto za prawidłową, mimo poważnego deficytu części motywacyjnej postanowienia sądu a quo z 2 lipca 2020 roku. Należy bowiem mieć w polu widzenia, że świadkowie, którzy zostali przesłuchani uprzednio (w toku postępowania przed rzecznikiem dyscyplinarnym i przed sądem dyscyplinarnym, a także w toku postępowania karnego) mieliby potwierdzić okoliczności, którym obwiniona w swych wyjaśnieniach nie zaprzeczyła, a dotyczące w szczególności realiów pracy w Prokuraturze Okręgowej w Ś., zaniechań obwinionej i procedowania w sprawach z zakresu obrotu zagranicznego należących do referatu M. C. po 18 lutego 2011 roku.

Wskazać także należy, że ewentualna obraza art. 350a k.p.k. należy do względnych przyczyn odwoławczych. Tym samym, aby zarzut dotyczący obrazy tego przepisu mógł być skuteczny należałoby w odwołaniu wykazać wpływ uchybienia na treść orzeczenia sądu. Ponieważ obwiniona nie wykazała takiego wpływu, zastrzeżenia co do sposobu procedowania sądu I instancji nie mają znaczenia dla prawidłowości orzeczenia z 16 września 2020 roku.

Odnosząc się łącznie do piątego i szóstego z zarzutów odwołania obwinionej stwierdzić należy, iż mają on charakter stricte polemiczny, a oparte są na nietrafnej ocenie naruszenia przez sąd I instancji przepisów postępowania.

W kontekście zarzutu obrazy prawa procesowego należy podkreślić, że „z naruszeniem art. 410 k.p.k. mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej bądź tylko na części materiału ujawnionego i jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. W żadnej mierze natomiast dokonanie oceny dowodów i oparcie się na określonych z nich, przy jednoczesnym

odmówieniu wiary dowodom przeciwnym nie stanowi naruszenia dyspozycji art. 410 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 maja 2019 roku, IV KK 578/18, Lex nr 2987259). Ponadto, obraza art. 7 k.p.k. ma miejsce w takiej sytuacji, kiedy sąd będzie miał w polu widzenia wszystkie dowody przeprowadzonej na rozprawie głównej, lecz wnioski, które wyprowadzi z dowodów uznanych za wiarygodne będą sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (por. w szczególności postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2018 roku, IV KK 104/18, Lex nr 2498022). W odniesieniu do art. 424 k.p.k. wskazać należy, że uzasadnienie sporządzane jest już po wydaniu wyroku (tu orzeczenia) i nie sposób przyjąć, by miało na niego wpływ. Jednocześnie, z art. 455a k.p.k. stosowanego odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym prokuratorów wynika jednoznacznie, że nie można uchylić wyroku (tu orzeczenia) z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów wskazanych w art. 424 k.p.k. Jednocześnie podkreślić także wypada, że zarówno obraza przepisów prawa procesowego, jak i błąd w ustaleniach faktycznych należą do względnych przyczyn odwoławczych i ich skuteczność zależy od wykazania w środku odwoławczym wpływu stwierdzonych błędów na treść orzeczenia.

Przenosząc powyższe uwagi w realia niniejszej sprawy zauważyć można, że prokurator M. C. podnosząc zarzuty obrazy prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych sformułowała de facto tezę, że sąd meriti dokonał oceny zamiaru towarzyszącego jej działaniom wyłącznie w oparciu o zachowanie, które miało miejsce po popełnieniu przypisanych jej czynów i nie uwzględnił okoliczności łagodzących, to jest przeciążenia pracą, przemęczenia, braku urlopów, braku zastępstwa, nadmiernej ilości zadań oraz przyczynienia się przełożonych.

W ocenie Sądu Najwyższego zaprezentowane rozumowanie jest nieprzekonujące. Przede wszystkim sąd I instancji miał w polu widzenia całość materiału dowodowego, a swoje wnioski oparł na dowodach uznanych za wiarygodne. Wnioski te są logiczne, a nadto zgodne z doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy. Z uzasadnienia orzeczenia z 16 września 2020 roku wynika natomiast jednoznacznie, że przyjmując, iż obwiniona działała z zamiarem bezpośrednim sąd I instancji wziął pod uwagę okoliczności towarzyszące czynom obwinionej, nie zaś wyłącznie zachowanie obwinionej po ich popełnieniu. Miały one bowiem miejsce przed 18 lutego 2011 roku. Sąd miał także w polu widzenia niewykorzystywanie urlopów wypoczynkowych przez obwinioną (k. 46 uzasadnienia) oraz jej sytuację zdrowotną (k. 47-48, 52 uzasadnienia). Wbrew twierdzeniom zawartym w odwołaniu sąd zważył również, że nie toczyło się żadne postępowanie dyscyplinarne, ani służbowe w stosunku do innych pracowników wydziału, w którym pełniła służbę M. C., a także w stosunku do osób odpowiedzialnych za nadzór nad obwinioną w Prokuraturze Okręgowej w Ś.. Sąd a quo podkreślił także (k. 47 uzasadnienia), że postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Okręgową w L. pod sygn. VI Ds. (...), w sprawie niedopełnienia obowiązków

służbowych przez prokuratorów przełożonych wobec M. C. oraz członków zespołów wizytacyjnych dokonujących oceny prawidłowości i rzetelności wykonywanych przez nią zadań zostało umorzone wobec ustalenia, iż czynu nie popełniono.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że zarzuty podniesione przez obwinioną w odwołaniu stanowią wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi sądu I instancji, a jako takie nie mogły być skuteczne. Polemika ta koncentruje się na okolicznościach dla obwinionej korzystnych, forsowanych w ramach przyjętej przez nią linii obrony, z całkowitym pominięciem okoliczności obciążających. Takie podejście jako jednostronne nie mogło doprowadzić do oczekiwanego przez obwinioną skutku.

Odnosząc się do siódmego z zarzutów odwoławczych stwierdzić należy, iż podobnie jak w przypadku zarzutu szóstego zastrzeżenia obwinionej do treści opinii biegłych mają charakter polemiki. Co więcej, polemiki opartej na zeznaniach i ocenach wyrażonych przez świadków. Zważyć jednak należy, że opinie co do stanu psychicznego obwinionej (wydane na potrzeby postępowania karnego przy tożsamości czynów) zostały wydane przez biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa, a sąd dyscyplinarny ocenił te opinie jako wiarygodne, jasne i nie zawierające sprzeczności. W tym kontekście zestawianie opinii osób posiadających wiadomości specjalne i odpowiednie doświadczenie zawodowe z ocenami świadków nie posiadających takiej wiedzy musi być oceniane wyłącznie przez pryzmat niemerytorycznej polemiki, a nie rzetelnego wykazania błędów, sprzeczności czy dowolności w formułowaniu wniosków. Z tego powodu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nawiązujący do opinii biegłych psychiatrów i psychologa nie mógł zostać uwzględniony.

Odnosząc się do ósmego z zarzutów odwołania obwinionej podkreślić w pierwszej kolejności należy, że zatarcie skazania M. C. w sprawie karnej nastąpiło zgodnie z art. 76 § 1 k.k. w dniu 4 października 2020 roku (z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby), a zatem już po wydaniu orzeczenia przez sąd dyscyplinarny I instancji.

Niezależnie od tego, Sąd Najwyższy orzekając w niniejszej sprawie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie, zgodnie z którym fakt zatarcia z mocy prawa czy też na wniosek, skazania przez sąd karny za czyn będący przestępstwem o znamionach tożsamy z przewinieniem dyscyplinarnym nie wyklucza postępowania dyscyplinarnego (nie tworzy innej okoliczności wyłączającej ściganie w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.) Odpowiedzialność dyscyplinarna za czyn stanowiący naruszenie godności sprawowanego urzędu prokuratorskiego oraz będący jednocześnie przestępstwem następuje równolegle do odpowiedzialności karnej i zrealizowanie tej ostatniej wcale nie zamyka drogi do procesu dyscyplinarnego. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 stycznia 2011 roku,

SDI 29/10, Lex nr 811925). Przyjęcie odmiennego poglądu prowadziłoby do zakwestionowania normy wyrażonej aktualnie art. 141 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze, a w stanie prawnym obowiązującym poprzednio w art. 68 ust. 2 ustawy o prokuraturze i w przypadku zatarcia skazania, które nastąpiło w procesie karnym uniemożliwiłoby uznanie, że czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa.

W tym kontekście należy również przytoczyć pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy na gruncie art. 88 ustawy Prawo o adwokaturze, zgodnie z którym „oczywiste jest, że zgodnie z treścią art. 106 k.k. z chwilą zatarcia skazania uważa się je za niebyłe, a wpis o skazaniu usuwa się z rejestru skazanych. Zatarcie skazania jest zatem pewną fikcją prawną i oznacza, że skazanemu ponownie przysługuje status osoby niekaranej, bowiem przyjmuje się, iż skazanie jako zdarzenie historyczne nie miało w ogóle miejsca. Trafny jest jednak pogląd, że nie oznacza to, iż zatarcie skazania stwarza niewzruszalne prawne domniemanie niewinności w stosunku do danego czynu. Nie chodzi tu bowiem o domniemanie, lecz o fikcję prawną. Trudno mówić o domniemaniu, skoro zostało ono już wcześniej obalone prawomocnym wyrokiem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2009 r., IV KK 164/09, LEX nr 512114; B. J. Stefańska: Skutki zatarcia skazania, Prok. i Pr. 2007, nr 10, s. 54-57; R. Krajewski: Zatarcie skazania w prawie karnym, Prok. i Pr. 2007, nr 11, s. 104 oraz cytowane tam piśmiennictwo). Zatarcie skazania nie oznacza więc anulowania treści wyroku, tj. wyeliminowania go z mocą wsteczną z porządku prawnego jako w ogóle niewydanego i nie niweluje też całkowicie wszystkich jego skutków, bowiem skazany nie odzyskuje wszystkich utraconych np. praw, orderów czy odznaczeń. Skazanie jest bowiem uważane za niebyłe, ale dopiero z chwilą jego zatarcia, od tego momentu dopiero funkcjonuje fikcja prawna i od tej też chwili nie może wywoływać żadnych negatywnych skutków prawnych dla skazanego. Podkreślić jednak należy, że wcześniej skazanie to istniało i wywoływało określone skutki wynikające z treści wyroku [por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r., I KZP 24/09, OSNKW 2009, z. 12, poz. 105; M. Filar (red.): Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2010, s. 543-545].” (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 stycznia 2011 roku, SDI 32/10, Lex nr 729694).

Przenosząc powyższe zapatrywania judykatury w realia niniejszej sprawy stwierdzić należy, że prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 13 listopada 2017 roku, sygn. akt II K (...), zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w J. z 4 kwietnia 2019 roku, sygn. akt VI Ka (...) obalił domniemanie niewinności M. C., umożliwiając sądowi dyscyplinarnemu I instancji poczynienie ustaleń, że przypisane jej w punktach od I do XXII części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia delikty dyscyplinarne wyczerpują znamiona przestępstw i w konsekwencji zastosowanie regulacji ujętej w przepisie art. 141 § 3 ustawy. Zatarcie z mocy prawa skazania przez sąd karny, które w niniejszej sprawie

nastąpiło 4 października 2020 roku nie zmienia powyższej oceny i nie może na nią rzutować, albowiem podstaw do takiej interpretacji nie daje powołany przepis art. 141 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze. Z tych względów sformułowany przez obwinioną zarzut został uznany za niezasadny.

Odnosząc się do ostatniego z zarzutów odwołania obwinionej prokurator M. C. podkreślić należy, że w części pokrywa się on z drugim zarzutem odwołania rzecznika dyscyplinarnego. W tym kontekście podkreślić należy, że bez wątpienia zanim nastąpił skutek wynikający z przepisu art. 93 § 4 ustawy Prawo o prokuraturze obwiniona pozostawała prokuratorem w stanie spoczynku, nie zaś prokuratorem w stanie czynnym, co wynika wprost z ustaleń sądu I instancji. Po uprawomocnieniu się wyroku sądu powszechnego, mimo wygaśnięcia stosunku służbowego prokuratora, postępowanie dyscyplinarne toczyło się nadal, stosownie do regulacji zawartej w art. 159 ustawy Prawo o prokuraturze. Jednakże, w związku z tym, iż przed wygaśnięciem stosunku służbowego, obwiniona pozostawała prokuratorem w stanie spoczynku sąd dyscyplinarny mógł wymierzyć jej - w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym w trybie art. 159 ustawy - wyłącznie kary określone w art. 104 § 3 pkt 1-4 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 127 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze, nie zaś kary wskazane w przepisie art. 142 § 1 ustawy. Tym samym za błędny uznano pogląd przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (k. 54), że niemożliwą do wymierzenia obwinionej była kara pozbawienia prawa do stanu spoczynku wraz z prawem do uposażenia. Wymierzając bowiem karę byłemu prokuratorowi (lub sędziemu), należy brać pod uwagę przepisy odpowiednie do jego ostatniego statusu służbowego – tzn. adekwatne do tego czy był on w chwili rozwiązania stosunku służbowego w stanie czynnym czy też w stanie spoczynku.

Z tego powodu sformułowane w odwołaniu obwinionej, a także w zażaleniu rzecznika dyscyplinarnego zarzuty wymierzenia kar jednostkowych i kary łącznej w oparciu o przepis nieznajdujący zastosowania do prokuratorów w stanie spoczynku uznano za w pełni zasadne, dokonując stosownej zmiany wymierzonych obwinionej kar jednostkowych i kary łącznej. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, biorąc pod uwagę przekonującą argumentację sądu a quo, że karami adekwatnymi i sprawiedliwymi, zarówno w przypadku kar jednostkowych jak i kary łącznej będą kary pozbawienia prawa do stanu spoczynku wraz z prawem do uposażenia.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu zażalenia rzecznika dyscyplinarnego, to jest zarzutu obrazy przepisu art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku - Prawo o prokuraturze (Dz.U.2019.740 t.j. ze zm.), poprzez jego pominięcie w podstawie orzeczenia o karze podkreślić należy, że był on niezasadny.

Zgodnie z art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy części ogólnej kodeksu karnego oraz przepisy kodeksu postępowania karnego (z wyłączeniem przepisów art. 344a i 396a k.p.k.), z uwzględnieniem odrębności wynikających z charakteru postępowania dyscyplinarnego. Problematyka odpowiedniego stosowania przepisów zarówno kodeksu karnego, jak i kodeksu postępowania karnego w postępowaniu dyscyplinarnym była wielokrotnie poruszana zarówno w orzecznictwie sądowym, jak i w opracowaniach naukowych. Powszechnie przyjmuje się, że odpowiednie stosowanie przepisów nie jest czynnością o charakterze jednolitym i obejmuje stosowanie ich wprost, stosowanie z pewnymi zmianami lub zaniechanie stosowania (zob. w szczególności Czarnecki Paweł, Stosowanie kodeksu karnego w postępowaniach dyscyplinarnych, Państwo i Prawo 2017/10, str. 100-113). W przypadku odesłania ujętego w treści przepisu art. 171 Prawa o prokuraturze ustawodawca zastrzegł, iż winno ono uwzględniać charakter postępowania dyscyplinarnego, które z całą pewnością ma charakter mniej sformalizowany, z uwagi na to, że dotyczy co do zasady czynów o mniejszym ładunku społecznej szkodliwości i nie wymaga zastosowania wszystkich gwarancji przewidzianych w przepisach procedury karnej. Po wtóre, specyfika postępowania dyscyplinarnego prokuratorów (podobnie sędziów, adwokatów, radców prawnych i notariuszy) wynika z tego, że toczy się ono w stosunku do osób, które w zakresie stosowania i interpretacji przepisów są podmiotami fachowymi.

Zgodnie z treścią art. 91 § 1 k.k., którego zastosowania domaga się rzecznik dyscyplinarny, jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zgodnie z jednolitym poglądem doktryny i judykatury, warunkiem zastosowania instytucji ciągu przestępstw po 1 lipca 2015 roku, oprócz popełnienia co najmniej dwóch przestępstw w krótkich odstępach czasu i przy wykorzystaniu takiej samej sposobności zanim zapadnie pierwszy wyrok, co do któregośkolwiek z nich, jest tożsamość przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary dla każdego z tych przestępstw. Przyjmuje się przy tym możliwość zastosowania art. 91 § 1 k.k. do przestępstw popełnianych w różnych formach zjawiskowych i stadialnych oraz w przypadku przestępstw o kwalifikacji kumulatywnej (art. 11 § 2 k.k.), jeżeli podstawą wymiaru kary jest ten sam przepis ustawy karnej (zob. w szczególności postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2018 roku, III KK 475/17, Lex nr 2573410 oraz powołane tam orzecznictwo i literaturę).

Tymczasem w przypadku przewinień dyscyplinarnych prokuratorów, niezależnie od ich rodzaju, albowiem dotyczy to zarówno deliktów dyscyplinarnych w postaci uchybienia godności oraz deliktów w postaci oczywistej i rażącej obrazy przepisu prawa, w tym także deliktów wyczerpujących znamiona przestępstw, podstawą wymiaru kary zawsze będzie ten sam przepis ustawy, to jest art. 142 § 1 Prawa o prokuraturze zawierający katalog kar dyscyplinarnych. W odniesieniu do prokuratorów w stanie spoczynku sytuacja wygląda analogicznie, ponieważ podstawą wymiaru kary będzie zawsze przepis art. 104 § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych w związku art. 127 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze. Ewentualne różnice w zakresie wskazania konkretnych jednostek redakcyjnych art. 142 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze i art. 104 § 3 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych będą zachodzić dopiero na etapie wyboru określonego rodzaju kary dyscyplinarnej. Tym samym pełną zgodność podstawy wymiaru kary można uzyskać wyłącznie w przypadku ukarania prokuratora, czy też prokuratora w stanie spoczynku za poszczególne przewinienia dyscyplinarne taką samą karą dyscyplinarną. Trzeba bowiem podkreślić, że za każde przewinienie dyscyplinarne (z wyjątkiem przewinień wskazanych w art. 137 § 1 pkt 2-4 ustawy) grożą prokuratorowi kary dyscyplinarne od najłagodniejszej, to jest upomnienia do najsurowszej, to jest wydalenia ze służby prokuratorskiej. Wskazać także należy, że w związku z rodzajami kar możliwych do wymierzenia prokuratorowi w ramach postępowania dyscyplinarnego nie istnieje możliwość zwiększenia o połowę górnej granicy ustawowego zagrożenia, mimo, iż takie podwyższenie przewiduje art. 91 § 1 k.k., albowiem nie można podwyższyć o połowę kary wydalenia ze służby prokuratorskiej. Nie zaistnieje również możliwość zastosowania art. 91 § 1 k.k. w przypadku popełnienia dwóch przewinień dyscyplinarnych w krótkich odstępach czasu przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, jeżeli jedno z tych przewinień zostanie przez prokuratora popełnione już po przejściu w stan spoczynku. W takiej sytuacji bowiem nie zaistnieje tożsamość podstawy prawnej wymiaru kary.

Uznając natomiast za trafne poglądy rzecznika dyscyplinarnego wyrażone w odwołaniu należałoby przyjąć, że w każdym przypadku popełnienia przez prokuratora w krótkich odstępach czasu dwóch lub więcej przewinień dyscyplinarnych przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, zanim zapadło orzeczenie dyscyplinarne co do któregośkolwiek z nich, zaistnieją warunki do zastosowania art. 91 k.k., to jest do wymierzenia za te przewinienia jednej kary dyscyplinarnej, przy czym najsurowszą karą możliwą do wymierzenia byłaby kara wydalenia ze służby prokuratorskiej.

Biorąc pod uwagę przedstawione argumenty Sąd Najwyższy uznał, iż w ramach odpowiedniego stosowania przepisów części ogólnej kodeksu karnego w postępowaniu dyscyplinarnym wobec prokuratora, z uwagi na charakter tego postępowania, a tym samym jego odrębność oraz pozostałe regulacje ustawy

Prawo o prokuraturze, nie ma podstaw i możliwości do zastosowania przepisu art. 91 k.k. Za taką oceną, oprócz wskazanych wyżej argumentów dotyczących tożsamości podstawy wymiaru kary w przypadku wszystkich przewinień dyscyplinarnych i niemożności podwyższenia o połowę górnej granicy ustawowego zagrożenia przemawia nadto regulacja ujęta w art. 170 § 1 i 2 ustawy Prawo o prokuraturze, dotycząca kary łącznej oraz orzeczenia łącznego (art. 170 § 3 ustawy). W przypadku bowiem uznania, iż w postępowaniu dyscyplinarnym prokuratorów istnieje możliwość odpowiedniego zastosowania art. 91 k.k., instytucja kary łącznej i orzeczenia łącznego byłyby w istotnym zakresie instytucjami martwymi, których zastosowanie byłoby ograniczone wyłącznie do tych przypadków, gdy delikty dyscyplinarne zostałyby popełnione w dłuższych odstępach czasu, bez wykorzystania takiej samej sposobności.

Z tych powodów zarzut obrazy art. 91 k.k. sformułowany w odwołaniu rzecznika dyscyplinarnego i powiązany z nim wniosek o zmianę orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym uznano za niezasadny.

W kontekście sformułowanego przez obwinioną zarzutu rażącej niewspółmierności kary wskazać należy, że M. C. nie przedstawiła w części motywacyjnej swojego odwołania poszerzonej argumentacji uzasadniającej podniesiony zarzut. Nie wskazała także, czy rażąca niewspółmierność odnosi się do kar jednostkowych, czy też do kary łącznej. Podkreśliła natomiast, że sąd meriti nie uwzględnił lub w niedostatecznym stopniu uwzględnił okoliczności, które spowodowały opóźnienia w jej pracy, to jest przemęczenie, przepracowanie, brak urlopów, brak zastępstwa, nadmierne obciążenie dużą ilością obowiązków, w tym dyżurami aresztowymi, a także przyczynienie się przełożonych poprzez niewłaściwą organizację pracy.

Odnosząc się do podniesionego przez obwinioną zarzutu na wstępie wskazać należy, że Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie nie podziela poglądu wyrażonego w orzecznictwie (tak w szczególności wyrok Sądu Najwyższego z 30 sierpnia 2006 roku, SNO 37/06, Lex nr 470224), na który powołał się w uzasadnieniu orzeczenia sąd I instancji, że katalog kar dyscyplinarnych możliwych do wymierzenia obwinionej ograniczał do dwóch kar najłagodniejszych (upomnienie i nagana) oraz kary najsurowszej (wydalenie ze służby prokuratorskiej lub w odniesieniu do obwinionej - pozbawienie prawa do stanu spoczynku wraz z prawem do uposażenia). W istocie bowiem nie ma i nie było żadnych normatywnych przeszkód, by w przypadku wygaśnięcia stosunku służbowego obwinionej, w postępowaniu dyscyplinarnym kontynuowanym w oparciu o art. 159 ustawy Prawo o prokuraturze wymierzyć jej każdą z kar wskazanych w art. 104 § 3 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych. Należało mieć jednak na uwadze, by reakcja dyscyplinarna na popełnione przewinienia była reakcją właściwą (adekwatną), uwzględniającą wszystkie

dyrektywy sądowego wymiaru kary. Trzeba bowiem wyraźnie podkreślić, że żadna z kar możliwych do wymierzenia obwinionej M. C., wobec wcześniejszego wygaśnięcia stosunku służbowego, nie będzie podlegać wykonaniu. Będzie ona natomiast symbolicznym napiętnowaniem obwinionej, zaś swoistym sposobem wykonania tej kary będzie ewentualnie przekazanie orzeczenia właściwej instytucji, zgodnie z art. 159 zdanie drugie ustawy Prawo o prokuraturze (zob. w szczególności argumentację przedstawioną w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2019 roku, II DSK 2/19, Lex nr 3041843).

Odnosząc się do kwestii rażącej niewspółmierności kary, zarówno w odniesieniu do kar jednostkowych, jak i kary łącznej podkreślić wypada, że rażąca niewspółmierność jest bez wątpienia pojęciem nieostrym, ocennym, którego treść wypełnia orzecznictwo, zarówno Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych oraz dorobek doktryny prawa. Jak podkreślano wielokrotnie w orzecznictwie, rażąca niewspółmierność kary powinna być postrzegana jako znaczna, wyraźna i oczywista, a zatem niedająca się zaakceptować dysproporcja między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, to jest karą, jaką należy wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 października 2007 r., SNO 75/07, Lex nr 569073; wyrok Sądu Najwyższego z 16 marca 2011 r., SNO 4/11, Lex nr 1288889; wyrok Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2017 r., SNO 5/17, Lex 2297419). Rażąca niewspółmierność kary występuje także, gdy „rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanej podobnym sprawcom w podobnych sprawach” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 stycznia 2011 r., SDI 27/10, LEX nr 1619481). Podniesienie zarzutu wskazanego w art. 438 pkt 4 k.p.k. musi wiązać się z wykazaniem, że kara wymierzona przez sąd I instancji nie uwzględnia w wystarczającym stopniu ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na jej wymiar.

W realiach niniejszej sprawy sąd dyscyplinarny I instancji miał w polu widzenia zarówno wypalenie zawodowe, jak i problemy zdrowotne obwinionej (k. 52 uzasadnienia). Uznał jednak, że są to okoliczności, którymi nie można tłumaczyć wieloletniego nienadawania biegu sprawom z zakresu obrotu zagranicznego, a nadto przekazywania przełożonym nieprawdziwych i nierzetelnych informacji lub polecania wykreślenia spraw z rejestru Oz, mimo faktycznego niezakończenia tych spraw. Również okoliczności powołane przez obwinioną, to jest przemęczenie, czy zbyt duża ilość obowiązków, nie są w stanie zdezuować oceny sądu meriti, zwłaszcza w kontekście bezprawnych i nieetycznych działań tuszujących jej zaniechania. Bez wątpienia społeczna szkodliwość czynów przypisanych obwinionej – ocenianych jako delikty dyscyplinarne – jest bardzo wysoka. Świadczy o tym w szczególności umyślność działania obwinionej oraz skutki jej czynów.

Stopień zawinienia także jest bardzo duży o czym świadczą nie tyle zaniechania obwinionej, co jej działania mające na celu ukrycie działań. Podkreślić również należy, że zasygnalizowane w odwołaniu niedomagania organizacyjne w Prokuraturze Okręgowej w Ś. były okolicznością podlegającą ocenie w toku śledztwa o sygn. VI Ds. (...) Prokuratury Okręgowej w L., zakończonego postanowieniem z 23 grudnia 2015 roku o jego umorzeniu. Okoliczność ta, jak również brak postępowań dyscyplinarnych wobec osób odpowiedzialnych za brak nadzoru nad obwinioną, znalazły się w polu widzenia sądu dyscyplinarnego I instancji (k. 46-47 uzasadnienia orzeczenia), wbrew twierdzeniom zawartym w odwołaniu. W konsekwencji nie sposób uznać, by poza orbitą ocen sądu dyscyplinarnego znalazły się okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymierzoną obwinionej karę dyscyplinarną. To powoduje, że zarzut rażącej niewspółmierności kary nie mógł zostać uznany za zasadny.

Wskazać także należy, w związku z zaskarżeniem orzeczenia przez obwinioną w całości na błędne zakwalifikowanie zachowań obwinionej jako stanowiących oczywistą i rażąco obrazę przepisów Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek prokuratury z kwietnia 2016 roku. Przepis tego aktu prawnego nie obowiązywał w dacie przypisanych obwinionej czynów, w związku z czym nie może być mowy o jego oczywistej i rażącej obrazie. Uwzględniając powyższą ocenę Sąd Najwyższy wyeliminował sformułowanie dotyczące obrazy § 38 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U.2017.1206) z opisu czynów przypisanych jej w punktach od I do XXII części dyspozytywnej orzeczenia sądu I instancji.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Najwyższy orzekł w oparciu o przepis art. 166 ustawy Prawo o prokuraturze, obciążając nimi Skarb Państwa.